

Sí, es deien Umpah-Pah i eren d'aquí!

XEVI CASTILLÓN

Tot i que actualment els seus discos són pràcticament introbables, el nom d'Umpah-Pah és un dels més recordats per la nova generació del pop i el rock en català, que en canvi oblida o directament menysprea la majoria de grups catalans que omplien poliesportius i places majors entre final dels anys vuitanta i principi dels noranta. Entre 1989 i 1996, el grup gironí va publicar cinc àlbums -tres en català, dos en castellà-, primer amb una discogràfica independent, després amb una multinacional que no va saber què fer amb aquell diamant en brut. Com a llegat van deixar unes quantes cançons enormes que mereixien ser recuperades, fos com fos. Per exemple, amb un disc de tribut.

La discogràfica gironina Música Global, que ja havia fet una operació semblant amb Sopa de Cabra, també amb el periodista Pep Blay com a director artístic del projecte (en el

cas d'Umpah-Pah, fent tàndem amb Jordi Puig, excantant de Petit Fours i ara membre de l'equip de promoció de Global), ha implicat en la gestació d'aquest disc col·lectiu una variada representació de la nova generació musical catalana que esmentàvem al principi, però també alguns noms menys fàcilment vinculables amb els protagonistes d'aquest tribut. Dins del primer grup, és un plaer observar com Love of Lesbian, Mishima, Mazoni, Pau Vallvé (Estanislaú Verdet), Egon Soda, Miquel Abras i Plouen Catximbés & Abús, en català, i Refree i Le Croupier, en castellà, es fan seves amb respecte i admiració unes cançons que han superat amb nota la prova del temps, amb una sensibilitat poètica que continua meravellant també en altres veus. Al fan de Puntí no el sorprèn la presència de Bunbury, amb una nova recreació més jazzística de Sí, que a més pot obrir vies per al disc

DIVERSOS INTÈRPRETS

Més raons de pes. El tribut a Umpah-Pah

Música Global, 2009.

a la resta de l'Estat, i el mateix es pot dir d'Iván Ferreiro, Santa N, Shuarma i Amparo Sánchez (Amparanoia). Tanquen la llista Gossos, que gairebé van començar la seva història quan Umpah-Pah van passar a la reserva. Com demostra *Bevent passat*, manresans i gironins tenen en comú una mateixa terra de promissió: Jamaica.

A diferència de l'homenatge a Sopa de Cabra, aquí no s'ha aconseguit que Umpah-Pah es tornés a reunir, ni tan sols per un dia. Per compensar-ho, un parell d'extres: Josep Puntí obre el disc amb una bella i dramàtica *Mirall capgirat*, tot sol al piano, i la festa es tanca amb Gironins i Borinots, un col·lectiu efímer que reuneix Gerard Quintana, Xavi Lloses, Rosa Pou, Mazoni, Abras i Le Croupier, inspirats tots ells per les aromes de *La catximba*. Aquest disc, justificat (no calia) pel vintè aniversari del primer concert d'Umpah-Pah, es presenta amb un disseny que remet al del seu segon disc i que està ple de petits detalls, incloses dues esqueles: la d'Adrià Puntí, imaginada per Josep Puntí, i la que recorda emotivament Marc Grau, productor del grup, en el desè aniversari de la seva mort.

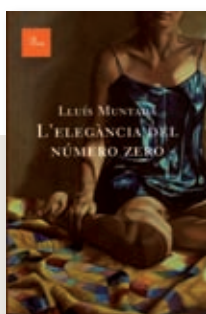
SANJOSEX

Al marge d'un camí

Bankrobber. Barcelona, 2010.

CD

El bisbalenc Carles Sanjosé guanya seguretat en la seva aposta i s'endinsa per paisatges molt personals. Melodies íntimes per als que aprecien la bona música i la vida lenta, lluny del brogit urbà. Un nou disc molt coherent amb la seva trajectòria musical.

LLUÍS MUNTADA

L'elegància del número zero

Proa. Barcelona, 2010. 416 pàgines.

La primera novel·la de Muntada, protagonitzada per un noi que viu en territori fronterer, retrata la infància, l'adolescència i la joventut d'una generació amb una identitat desdibuixada. Un relat sobre la pèrdua de la innocència i els límits de la sexualitat.